Waarom heeft Turien & Co. er voor gekozen de WEGAS-dekkingen uit te breiden?

Iets dat ons al tijden bezig houdt is de aansprakelijkheid van de werkgever. Steeds vaker worden werkgevers door hun werknemers aansprakelijk gesteld voor schade die zij oplopen in het verkeer. Uit gesprekken met onze relaties blijkt dat er vraag is naar een dekking waarbij ook verkeersdeelname met het openbaar vervoer, fiets, te voet én woon-/ werkverkeer gedekt is. Dit naar aanleiding van recente uitspraken van de Hoge Raad.

Een vraag die hierbij regelmatig gesteld wordt is: Waarom kan de werkgever geen beroep doen op zijn Aansprakelijkheidsverzekering voor Bedrijven (AVB)?

Ten eerste is in vrijwel alle AVB's de uitsluiting opgenomen voor aanspraken die uitsluitend zijn gebaseerd op de artikelen 7:611 BW, goed werkgeverschap, en/of 6:248 BW, redelijkheid en billijkheid.

Ten tweede stelt de werknemer dat zijn werkgever niet aansprakelijk is voor zijn letselschade, maar voor het feit dat de werkgever geen voorziening heeft getroffen, waardoor de werknemer met de schade blijft zitten. Dat is in het kader van de AVB een vermogensschade van de werknemer en die valt niet onder het schadebegrip zoals dat in de meeste AVB's is omschreven.

Turien & Co. heeft ervoor gekozen de WEGAS-verzekering uit te breiden, zodat iedere werkgever zich goed kan verzekeren voor aansprakelijkheid op basis van goed werkgeverschap en redelijkheid en billijkheid.

Enkele uitspraken van de Hoge Raad

“Een verkoopmedewerkster die haar werk gewoonlijk in het filiaal in Gorinchem verricht. Op een bepaalde dag zou de werknemer echter in het filiaal in Tiel gaan werken. De werkgever had aan werknemer een auto ter beschikking gesteld om van Gorinchem naar Tiel te rijden. Op weg naar Tiel is de werknemer op de snelweg een ongeval overkomen. Ook in dit geval heeft de Hoge Raad geoordeeld dat er geen sprake is van "gewoon" woon-/werkverkeer, maar van verkeer dat plaatsvindt uit het oogpunt van de opgedragen werkzaamheden tussen verschillende arbeidsplaatsen, zoals verschillende vestigingen van de werkgever. Ook hier diende de werkgever voor een behoorlijke verzekering zorg te dragen.”

“*De Hoge Raad was van mening dat de werkgever moest opkomen voor schade aan de eigen auto van zijn werknemer, toen deze na werktijd een pakket moest bezorgen bij een klant. Tijdens deze rit reed de werknemer zijn auto door eigen schuld total loss, zonder dat er sprake was van opzet of bewuste roekeloosheid. De werkgever van de man wilde een belangrijk deel van de schade vergoeden, maar daarmee nam deze medewerker geen genoegen.*

De Hoge Raad was van mening dat de schade op grond van redelijkheid en billijkheid voor rekening van de werkgever diende te komen. De werkgever werd dus niet op grond van art. 7:658 BW, maar op grond van redelijkheid en billijkheid en goed werkgeverschap (art. 7:611 BW) aansprakelijk gehouden. Het ging in deze zaak dus alleen over zaakschade, de werknemer was zelf ongedeerd gebleven. Naar aanleiding van dit arrest barstte in de literatuur een discussie los of de Hoge Raad voor letselschade in dezelfde zin zou oordelen. Daarvoor pleit uiteraard dat letselschade nu eenmaal hoger geprioriteerd wordt dan zaakschade. Het zou gek zijn indien zaakschade wel door de werkgever moet worden vergoed en letselschade voor eigen rekening van de getroffen werknemer zou moeten blijven.”

“Een ongeval met een bestelbus op weg naar de werkplek. Aansprakelijkheid werkgever jegens werknemer-chauffeur van de bestelbus.

Werknemers van een bedrijf, in een bestelbus op weg naar de werkplek, raken gewond bij een ongeval: de bus komt met de linkerwielen in de berm terecht, raakt na een stuurcorrectie in een slip en slaat over de kop.

De passagiers krijgen hun schade van de werkgever vergoed op grond van (thans) art. 7:658. De ernstig gewonde bestuurder stelt de werkgever aansprakelijk, primair op grond van art. 7:658. Subsidiair stelt hij dat een schadevergoedingsplicht van de werkgever strookt met het stelsel van het arbeidsrecht; in verband daarmee vloeit naar de aard van de arbeidsovereenkomst uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voort dat de werkgever de schade van de werknemer draagt. De rechtbank wijst de vordering op de subsidiaire grondslag toe.”